

„Pak ochutnám, neboj, tati, máš tam pivo na slehnutí,“ informovala ho Babet a vzala si čistou sklenku. Táta místo poděkování jen přikývl, protože si vzal další pořádné sousto.

Usmála se a vrátila se do svého pokoje, bylo jí líto, že to musí skončit právě teď, dovedla si totiž představit tátovu bolest a žal, až Babet objeví, ale nedalo se nic dělat. Neměla kam jít a usnout navždy třeba v hotelu nepřipadalo v úvahu, chtěla umřít někde, kde to milovala. Znovu si povzdechla a z kapsy vytáhla umělohmotnou krabičku s malými tabletkami o velikosti hrášku a celý její obsah vysypala do připravené sklenice, kterou až po okraj zalila pivem.

Alkohol znásobí účinky léků, pomyslela si a pozorovala, jak připravená směs šumí.

Sedla si do postele a nevábně vypadající nápoj krouživými pohyby promíchala, aby se prášky rozpustily. Poté si zacpala nos jako plavec, co se chystá ponořit se až na dno, a všechn nápoj vypila. Zabralo jí to pět loků. Babet si to spočítala, protože čekala, že tekutina bude hořká a dá jí zabrat, aby se nepozvracela, ale namísto toho cítila jen chuť piva. Nakonec sklenku ještě vypláchla trochou piva a hmotu usazenou na dně také vypila.

Pohodlně si lehla do postele a čekala. Čekala a čekala, ale žádná změna nepřicházela. Nechtělo se jí spát, nedělalo se jí zle od žaludku, nemotala se jí hlava, nic, upřímně řečeno ji to čekání nudilo, tak si řekla, že by mohla zkusit usnout. Převalovala se z boku na bok a obyčejné usnutí se ukázalo

jako neobyčejně těžký úkol, jelikož nepatřila mezi ty, co si dají šlofíka v kteroukoliv dobu a nedělá jim to absolutně žádný problém. Aby spala přes den, potřebovala k tomu vysoké horečky a nemoc.

Slyšela, jak táta umývá nádobí, aby máma nedávala, že to musí dělat ona, a počítala, kolik hrnců potřeboval na jeden guláš, když normální člověk by umazal jen jeden. Když měl hotovo, otevřel si pivo a otvírák mu spadl na zem, pak se ozval skřípot gauče a jeho hlasité odříhnutí. Zapnul si televizi, dávali zprávy a táta je jako obvykle hlasitě komentoval.

Překulila se na záda a tupě zírala do stropu, na kterém se odrážela světla aut projíždějících na ulici.

„Mňau,“ zaznělo za dveřmi, Bambule se už vynadávala a chtěla jít za ní, ale Babet byla příliš otrávená, aby se zvedla a šla jí otevřít.

„Mňau, mňau!“ Bambule přitvrdila a začala škrábat na dveře. Nyní už neměla jinou možnost než ji pustit dovnitř, jinak by se táta pídil po tom, proč jí neotvírá.

„Už jdu,“ křikla do průbojného ničení dveří, jež okamžitě přestalo.

„Tady člověk nemůže mít chvíli klid, že?“ promluvila na kočku, jako by jí snad rozuměla. Ta si spokojeně hupla na postel a čekala, jestli se k ní přidá.

Zanedlouho už ležely vedle sebe, ale Bambule jí nedala ani chvíli pokoj, vrněla a hlavou narážela do jejího obličejce, a když ji Babet okázale ignorovala, začala jí okusovat vlasy

a spokojeně si přitom pomlaskávala. Babet ucítila guláš, i když tátovi už několikrát a důrazně opakovala, ať Bambuli nic takového nedává. Jak znala tátu, byl ten guláš pekelně ostrý, ale kočce to nevadilo a vděčně snědla všechno maso, co jí táta vylovil ze svého talíře.

Bambule zpozorněla a nastražila uši, Babet bylo jasné, že přišla máma, a vzápětí uslyšela, jak si sundává boty a kabát a jak se baví s tátou. Bambule nevěděla, jestli má jít opět drápat na dveře, nebo počkat, jestli máma přijde za nimi, tak zůstala v nezměněné hlídací pozici.

„Babet? Můžu jít dál? Spíš?“ šeptá máma za dveřmi a Bambule jedním obrovským skokem skočí až ke dveřím.

„Nespím, pojd’“, odpoví Babet odevzdaně.

„Táta říkal, že ti nebylo dobře, že sis šla lehnout. Máš horečku, bolí tě něco?“ ptá se ustaraně a opatrně kráčí k její posteli, aby nešlápla na kočku, která se jí plete pod nohy.

„Jen hlava.“

„A co ta horečka?“ nahne se k ní a sáhne jí na čelo. Ucítí její parfém, který dostala od táty k výročí svatby a který mu pro ni musela Babet vybrat. Líbil se jí, byl z něj cítit jasmín a květy, které nedokázala blíže specifikovat.

„Vypadá to, že nemáš. No každopádně je dobře, že sis vzala tátovy vitaminy, to ti jen prospěje, jsi celá bledá,“ nadhodila máma a sedla si k ní s Bambulí v náruči.

„Jaký vitaminy?“ nechápala Babet.

„No tyhle,“ mávla rukou na stůl, kde stál prázdný obal od tátových léků. Babet se zatmělo před očima, protože ho

před mámou zapoměla schovat, ale neměla tušení, o jakých vitamínech to mluví.

„Jsou naprosto přírodní, bylinkový na imunitu, jedna ženská v práci mi je doporučila a jsou prý účinný zázrak. Koupila jsem je jen v krabičce a táta si je nasypal sem, říkala jsem mu, ať to nedělá, že se to nemá. Znáš ho, místo vitaminů bude brát prášky na tlak a naopak, ale on že ne, že už má ten tlak v normě a že mu doktor další nedal. Tak mu povídám, no vidíš, jak ty vitaminy působí! A on hned, no to určitě, to mám z toho, že teď furt děláš přesčasy a nejsi tolik doma, tak se tolik nenervuju. Chápeš to? Já ho nervuju? To spíš on mě, ne? Asi pětkrát mi volá do práce, jaký maso na guláš má vzít, jaký bych si dala, tak mu říkám, že mi to je fuk, že to stejně jíst nebudu, pak mi zavolá za hodinu zase, že koupil vepřový i hovězí. Já bych se z něj zbláznila. No nic, půjdu se umýt, tak odpočívej,“ vychrlila ze sebe, zvedla se, odešla i s Bambulí a zanechala Babet v dokonalém šoku.

Jediné štěstí měla, že se máma nepídila po tom, jestli ji táta informoval o záměně krabiček, ale při svém rozhořčení z jeho chování na to zapoměla. Babet se rozhodla, že si půjde udělat jasmínový čaj, protože pokoušet se o spánek už nemělo žádný smysl. A jak nad tím přemýšlela, tak se jí z mysli stále dokola dralo jen jedno slovo. Smolař.

■ Čarlý slíbil, že ji vyzvedne v devět ráno, a už v 08:53 si ho při oblékání šatů všimla, jak chodí od auta ke vchodu

a očividně neví, zda si může dovolit zazvonit. Nakonec to vyřešil tím, že si zapálil a opřel se o kapotu. Babet stála za oknem a snažila se upoutat jeho pozornost máváním, ale Čárly se díval do okna tak tři patra nad jejich bytem.

Když si oblékala kabát a naposledy kontrolovala svůj vzhled v zrcadle, přemýšlela nad svým vztahem k Čárlymu. Měla ho ráda, měla ráda jeho společnost, ale asi jiným způsobem než on. Brala by takového kamaráda, byl vtipný, dalo se na něj spolehnout a nikdy by ji nenechal ve štychu, jen by byla ráda, kdyby ten jeho připitomělý rozněžnělý výraz, jenž se mu objevil ve tváři, kdykoliv se potkali na chodbě, už konečně zmizel a začal se chovat jako normální člověk, a ne jako kluk zmítaný svými pudy a láskou, která nikdy nebude opětovaná. Kolegyně v práci se jí kvůli tomu smály a říkaly, že Čárlyho využívá, ale to se jí ani v nejmenším nezdálo. Sice spolu byli jednou na schůzce, ale ona mu pak na rovinu sdělila, ať si nedělá marné naděje a že si ho bude opatrovat jako nejdražšího přítele.

„Hele, tamhle jde tvůj Čárly,“ smála se jí jedna z nich.

„To není žádný můj Čárly, jsme jen kamarádi,“ opáčila Babet nerudně.

„A bere to tak i on? Řeklas mu to už někdy?“ nepřestávala na ni dorážet a Babet věděla proč, sama si na něj totiž myslela.

„Tak ho pozvi na rande a třeba si vybere tebe,“ vpálila jí do obličeje a šla si dál za svou prací.

Sama nevěděla, proč si o tom ještě nepromluvili, když se jim ta záležitost vznášela nad hlavami jako trapný heliem naplněný balonek, na který už oba byli příliš staří.

„Ahoj, Čarlý, jsi tu brzo,“ pozdravila ho a nejspíš ho vyrušila z jeho vlastních myšlenek, protože sebou trhnul.

„Ale ne, přijel jsem před chvílí,“ odvětil a běžel jí otevřít dveře. Jeho škobrtnutí o patník přešla Babet bez jakéhokoliv náznaku smíchu.

„Sluší ti to, ale jsi hrozněbledá, nebudeš nemocná?“ stáral se, když startoval motor.

„Ne, to určitě nebudu,“ opáčila Babet a vybavila si včerejší dávku vitaminů.

Část cesty ujeli mlčky, než se Babet ledabylým tónem zeptala: „Ty, Čarlý, máš teď nějakou přítelkyni?“

Ta otázka ho vyvedla z míry natolik, že se zapomněl vyhnout obrovské díře na silnici, takže tam zahučeli tak, až oba nadskočili.

„Nemám. A ty?“

„Taky nemám, momentálně nemám žádnou přítelkyni a nikdy jsem neměla,“ usmála se na něj.

„Víš, jak jsem to myslel!“

„Nemám nikoho, ani nikoho nechci, stejně tu už dlouho nebudu.“

„Jak to myslíš?“ vyhrkne Čarlý a málem nestačí včas zabrzdit na přechodu, na který právě obezřetně vkročila drobná stařenka. „Ty se chystáš někam odjet?“ dodá a nevsímá si, jak mu ta dotyčná hrozí holí.

„Dá se to říct i takhle, ale to je jedno.“

Po zbytek cesty Čarlý neřekne už ani slovo, občas na ni sice pohlédne, jako by se chystal něco dodat, ale nakonec vždy zavrtí hlavou a nechá to být. U krematoria zaparkuje trochu přes čáru, ale Babet to taky nijak nekomentuje a mlčky stojí po jeho boku a čeká, až dokouří cigaretu, kterou si opět zapálil.

Počasí v tento den nemohlo být výstižnější. Vypadá to, že se co nevidět spustí déšť, a vítr neúnavně prohání listí ze všech koutů. Takové si rozloučení s panem Stěblem opravdu nepředstavovala. Pokaždé když vešla do jeho pokoje, bylo to, jako by otevřela dveře do jiného světa. Do pokoje plného slunce a tepla, kde neexistovalo nic jako starosti nebo chlad. Rozpačitý dojem měla i z celého obřadu, zdál se jí příliš krátký a těch pár rodinných příslušníků v první řadě, které po očku pozorovala a které si matně vybavovala, se také nechovalo podle jejích představ. Babet si mohla vyplakat oči a několikrát musela zadržet dech, aby nevzlykala nahlas, kdežto oni obřad vyrušovali hlasitými poznámkami, dokonce i smíchem, ti mladší se raději dívali do svých telefonů a vypadali, že je jejich účast v kremační síni nesmírně otravuje. Se svými dojmy se po skončení obřadu svěřila Čarlýmu.

„Ty se divíš? Kolikrát ho byli navštívit, jednou do roka, když měli cestu kolem? Prosím tě...“ opáčil nevzrušeně a z kapsy vytahoval další cigaretu. Babet až nyní zaregistrovala, jak moc kouří. Chtěla to nějak okomentovat, ale všimla

si postavy, která si lidmi hrnouchími se ven, prodírala cestu k nim.

„Čau, jsi v pohodě? Nechceš jít na kafe, nebo na panáka něčeho ostřejšího?“ pronesla Běla směrem k Babet a Čárlýho okázale ignorovala, i když ho u nich musela několikrát vidět.

„No,“ to byla jediná odpověď, na kterou se Babet zmožila, a váhavě se otočila na svůj doprovod, který jistě očekával, že odjedou zase spolu.

„Stejně musím do práce na odpolední, uvidíme se zítra, měj se,“ odsekl a dotčeně, že se ho pozvánka netýká, odkráčel. Zapálil si cigaretu, kterou celou tu dobu nervózně žmoulal v ruce.

„Tak pojď,“ pobídla ji Běla, aniž by se za ním ohlédla, a vedla ji dál do útrob sálu, který byl normálním smrtelníkům zapovězen. Úplně na konci dlouhé, ale strohé chodby, jež na Babet působila ještě depresivněji než celá obřadní síň, otevřela dveře od malé kanceláře a pobídla ji, ať si sedne k nejmenšímu stolku, jaký kdy Babet viděla.

Babet ji poslechla a opatrně odsunula židli od stolku. Běla právě ze sekretáře vytahovala láhev s čirou tekutinou.

„Každou chvíli se tu někdo složí a na mně je toho nebožáka uklidnit,“ vysvětlí jí a opatrně nalije tekutinu do panáku připraveného na sekretáři. „Od tatínka z Moravy. Postaví panáka před Babet a sedne si na druhou židli, přičemž stůl je tak malý, že se dotýkají rameny. V místnůstce není ani okno, což na Babet působí skličujícím dojmem.“

„Časem jsem zjistila, že panák něčeho ostřejšího je to nejúčinnější, co jim můžu nabídnout. Na začátku jsem zkoušela všechno možné, domluvy, lítost, promluvy do duše, kapesníčky, ale ten příval slz a výčitek to jen zhoršovalo. To takový panák slivovice dokáže člověka nakopnout, že se absolutně vzpamatuje a vzmůže se,“ dodá Běla a pokyne jí hlavou, že je čas převrátit obsah panáku do sebe.

Babet slivovici nikdy nepila, protože se k ní ještě nedostala, takže se nepatrně zakucká, za což si od hostitelky vyslouží výsměch.

„Ty pracuješ v pohřebáku – a mně ses posmívala? To jako vážně?!“ vrátí jí to, když se konečně zmůže na pár slov, ale pálit v krku ji nepřestává.

„Někdy tomu sama nemůžu uvěřit a ani po roce nevím, jak jsem se sem dostala,“ zmizí jí úsměv z tváře a Babet jí věnuje tázavý pohled. „Já pracovala snad všude, v kavárně, jako recepční, v kině, na úřadě, hlídala jsem děti a pak i psy, vázala jsem kytky nebo prodávala ploty. Jo, z počátku to vždycky vypadalo dobře a nadějně, ale po čase jsem od šéfu slyšela jedno a to samé – zákazníci, děti a snad i ti psi si stěžují na vaše chování, musíte se více usmívat, být milejší, musíte změnit váš přístup, nebo se s vámi budeme muset rozloučit, bohužel. Ale já to prostě neumím, nejde mi to, neumím být veselá, když nejsem, neumím být vstřícná a ochotná, když se dítě poblíže od hlavy až k patě a zbliže i všechny věci a kamarády v herně, nebo když někdo objedná

extra horké, extra silné kafe s extra velkou pěnou, a neumím se usmívat při každé blbé objednávce na dentální hygienu, protože je mi to totálně jedno, jestli jeho zuby budou zdravější. Podívej se na mě, prosím tě, podívej se, jak vypadám, když se snažím nasadit pravý americký úsměv...“ Babet se nepatrně otřeše, není to totiž pěkný pohled, dokonce by řekla, že podobný výraz viděla u jednoho maniaka, který právě u soudu dostal doživotní trest. Nijak to nekomentuje a jen soucitně kývne.

„Snažila jsem se to vysvětlit i mému bejvalýmu šéfovi, zrovna tenkrát, když si mě pozval na kobereček. Já už tušila proč a on z legrace podotkl, že bych mohla jít dělat do pohřebáku, že by tam úsměvy od ucha k uchu ode mě nikdo neočekával. A tak jsem tady a nejspíš tu i zůstanu, protože šéf mi nedávno sdělil, jak moc je se mnou spokojený, že si dokážu udržet perfektní profesionální kamennou tvář. A co ty, co trápí tebe?“

„Mě nic netrápí, proč by mělo?“ opáčí Babet naoko předstíraným nadneseným tónem, který nahlas vyzní jako poplašené a vyděšené pípnutí ptáčka chyceného do sítě.

„Ale no tak... poznám, když někoho něco trápí. Možná by ti pomohlo, kdyby ses mi svěřila,“ pobízí ji laskavým a mírně zvědavým tónem, a aby ji ještě více povzbudila, nalije jí dalšího panáka, kterého do sebe Babet okamžitě vyklopí tak rychle, až ji pálí v nose.

„Fajn, řeknu ti to. Ale neřekla jsem to nikomu, ani své kočce – a té většinou říkám všechno.“

„Nechceš jí přidělovat starosti, že?“ skočí jí do řeči a opět se usmívá, jako by měla na svědomí pár lidských životů. „Promiň, povídej,“ omluví se a opět Babet dolije.

„Pravda je taková, že v posledním týdnu jsem se pokusila třikrát zabít a pokaždý to z nějakýho blbýho a malichernýho důvodu nevyšlo. Řekla bych, že asi tak, jako se ty neumíš normálně usmívat, tak já se neumím normálně radovat ze života,“ přizná a vyklopí do sebe dalšího panáka, na což její žaludek odpoví protestujícím se zachvěním, protože dneska ještě nic nesnědla, a tři panáky na lačno mu dávají zabrat. Babet alkohol moc často nepije, někdy si dá sklenku vína, ale zpravidla ne tvrdý alkohol, a už vůbec ne takhle po ránu.

„Jak jako, že se neumíš radovat ze života?“ vykulí oči Běla a chystá se jí opět dolít, ale Babet panáka přiklopí dlaní a zavrtí hlavou, nemuselo by to dopadnout dobře, to už na sobě pozná. Ale je ráda, že se jí na její trapné pokusy odejít z tohoto světa dál nevyptává, a místo toho dodá: „Každý člověk má ve svém životě něco, co ho těší, něco, co mu dělá radost, kdyby ses zamyslela, tak bys určitě i ty něco našla.“

„V posledních týdnech, ba i měsících jsem se na to něco snažila přijít asi každou minutu svého života, ale marně. Těšila mě má kočka, ale ta má teďka raději mého otce. Když jsem nastoupila do práce, každé ráno jsem se tam těšila, ale dneska? Připadám si tam zbytečná. Moje práce mi připadá zbytečná, ne z toho, že ji nikdo neocení, to zase ne, to vím, že ocení, a jsem přesvědčená, že pan Stéblo v rámci mož-

ností umíral šťastný a spokojený, ale bude v budoucnu někdo, kdo si na něj vzpomene, vzpomenu si na něj já, nebo přijde další pan Stéblo, jenž se mi obtiskne do srdce, pak ho vymaže zase jiný pán nebo paní... a takhle pořád dokola? Já chci vzpomínat, nechci být stroj, co nemá city a vzpomínky a dělá prostě jen svou práci, jak to po mně chtějí, neumím to. Neumím hodit krabici se vzpomínkami do kontejneru k desítkám dalších, o které nikdo nestojí. Kdysi jsem se snažila naučit kouřit, protože všichni z našeho oddělení chodili o pauze na cigaretu ven, ale nikdy jsem se nenaučila správně šlukovat. A tak jsem tam stála s cigaretou v ruce, aniž by mi kouř šel do plic, aniž by mi to cokoliv dávalo. Takový je můj život v posledních dnech, jde kolem mě, ale nepronikne do mého já. Chtěla bych...,“ začne Babet, ale jen zakrouťí hlavou a prázdně sleduje zeď před sebou, kde je plakát slibující ty nejpohodlnější rakve.

„Co bys chtěla? Prostě to vyslov nahlas,“ pobídne ji Běla a i přes její námitky Babet dolije.

„Já ani nevím, co bych chtěla,“ zalomí rukama Babet, kopne do sebe slivovici a ten známý pocit příjemné opilosti, kdy člověka nic netíží, jí přeběhne po celém těle, od hlavy až k prstům na nohou. Babet zavrtí palci v hezkých červených botách, které byly hrozně drahé oproti botám, které si obvykle kupovala, a na tak vysokém podpatku, na jakém ještě nikdy nestála, ale když okolo nich s Li chodila pár týdnů a jen zamilovaně tiskla obličej na výlohu butiku, kam by nikdy v životě nevkročila, protože by si v něm připadala

nepatříčně, tak Li zavelela: „Máš s sebou kreditku? Jo? Tak se jde dovnitř!“

„Ale prosím tě, co já bych s takovými botami dělala, kam bych je nosila, jak bych se na takovém podpatku udržela?!“ snažila se namítnout, ale Li už ji táhla dovnitř a sundávala její velikost z police, a než se Babet nadála, odcházela s podpatky, ve kterých se cítila sice jinak, než si představovala, ale naprosto úžasně.

„Víš, co bych chtěla? Chtěla bych zažít něco nového, něco, co jsem ještě nezkusila, protože jsem na to neměla dost odvahy.“

„Fajn, to je náhodou bezva nápad. Zítra v devět večer se sejdeme v téhle čajovně,“ podá jí vizitku, kterou vystrachala ze své pestrobarevné kabelky pověšené přes židli. „Dělá tam můj kámoš, zavolám mu a objednáme nám salonek, takže budeme mít soukromí, a ty mi na papír napíšeš vše, co sis kdy chtěla vyzkoušet, ale neměla jsi na to dost odvahy.“